

ligere Lys end de have, der staa uden for Folkekirken, der enten have en anden religiøs Opfattelse eller ogsaa ingen Tro have. Disse Folk tør man tro paa deres Æresord, hvorimod alvorlige Folk, som ømme sig ved at aflægge Ed, ikke fordi de ville sige noget usandt eller afgive falsk Forklaring for Retten, men fordi de ømme sig ved at række 3 Fingre i Vejret under en Vidnesag, disse alvorlige Folk staa over for Retten med fuld Viden om, at de skulle sige Sandheden, og de ville sige Sandheden, og naar det desuagtet kræves af dem, at de skulle række 3 Fingre i Vejret og sværge i den treenige Guds Navn, føle de det som et Tryk. Jeg har selv følt Trykket, jeg har selv aflagt Ed adskillige Gange, ikke i Vidnesager, men i andre Sager, som vare meget mindre, og hvor det syntes mig ganske unaturligt at kræve Ed. Jeg synes derfor, at man maa kunne fæste samme Tro til alvorlige Folks Udsagn, som man kan til Udsagn fra Folk, der erkende, at de ingen Tro have. Det maa erkendes, at for Folk, der erklære, at de ingen Tro have, vilde en Ed, de skulde aflægge i den treenige Guds Navn, ikke have synderlig Betydning, men man kan desuagtet godt tro disse Folk paa deres Æresord. Jeg vil ikke frakende disse Folk, at de kunne være ærlige Folk, paa hvis Æresord man kan tro, men det forekommer mig, at man lige saa godt maatte kunne tro de Folk paa deres Æresord, som bekende sig til Folkekirken Tro. Og naar saa den samme Straf, som nu er bestemt for at afgive falsk Forklaring for Retten, fremdeles bliver opretholdt, kan jeg ikke se rettere end, at saa har man Betingelsen for at faa Sandheden frem, lige saa godt, som naar man ikke kræver Ed af Folk, der ikke have nogen Tro, og dog tør tro, at de sige Sandheden, naar de have givet deres Æresord. Man kunde maaske ogsaa fristes til at sige: Nu ja, det er Straffen, de udsætte sig for, der betinger, at man tør tro paa, at de nu give rigtig Forklaring. Jeg ved ikke, om Paragraphen, saaledes som den er affattet, skal forstaas saaledes, at Folk, der høre til Folkekirken, kunne blive fritagne for at aflægge Ed, naar de sige, at det strider mod deres religiøse Tro at aflægge Ed. I saa Fald var der ganske vist en Udvej, men jeg forstaar det saaledes, at Folk, der erklære at have Folkekirken Tro, ikke kunne blive fritagne. Det er dog vel ikke Meningen at friste Folk, der staa i Folkekirken, til at sige, at de ikke have Folkekirken Tro. Der ved vilde man friste dem til at melde sig

ud af Folkekirken, naar de ømme sig ved at aflægge Ed. Jeg ved meget godt, at det ikke er forbundet med stort Besvær at melde sig ud af Folkekirken, man kan melde sig ind Dagen efter, men jeg vilde finde, at det var at tage Sagen for letsindigt, om man vilde friste Folk til at melde sig ud af Folkekirken for at blive fritagne for at aflægge Ed, og saa Dagen efter melde sig ind. Ligesom de ærede Medlemmer for Odense Amts 5te Valgkreds (Slengerik) og Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) ønsker jeg denne Reform gennemført og vil gerne støtte Ministeren i dens Gennemførelse. Jeg anser den ligesom de to ærede Medlemmer for at være til Nytte for Folket. Men jeg er ikke i Tvivl om, at den vil skabe lige saa stor Lykke og Retfærdighed, hvis vi afskaffe Ed'en og tage den Forsikring, vi have foreslaaet. Da den højtærede Minister saa stærkt pointerer, at det vil knække Halsen paa hele Retsreformen, har jeg ganske vist ikke stort Haab om, at det skal lykkes at faa Ed'en afskaffet. Tværtimod, jeg tror endogsaa, at Ministeren staaar overordentlig stærk, og at det nok vil lykkes ham at gennemføre sin Paastand mod Mindretallets, hvilket jeg meget beklager. Men jeg har dog ment, at jeg ikke kunde lade denne Sag gaa til Afstemning uden at have udtalt min Opfattelse af den, og jeg ved, at jeg ikke staaer ene. Der er mangfoldige Mennesker rundt omkring i Landet, der dele min Opfattelse, og som Bevis for, at det vist er den offentlige Mening i Landet, kan tjene, at hele Udvalget, saa vidt jeg erindrer, fra først var stemt for at frafalde Ed'en, men paa Grund af, at Justitsministeren ikke vilde gaa med dertil, gik Flertallet tilbage til dets nuværende Standpunkt. Naar altsaa hele Udvalget deler denne Opfattelse, turde det dog være et Bevis for, hvilken den offentlige Mening, som det repræsenterer, i Landet er paa dette Omraade. Og naar det virkelig er den offentlige Mening her i Landet, ser jeg ikke rettere, end at det ikke vilde være synderlig tilfredsstillende for Befolkningen, at Sagen i Henhold til Ministerens Paastand alligevel fik en Udgang, som er saa mange Mennesker, jeg tør sige, et saa stort Flertal af den almindelige Befolkning imod. Jeg vil ikke anbefale nogen, hvorledes han skal stemme i denne Sag, det vil jeg lade enhver afgøre efter sin egen Indskydelse, men jeg har ikke villet undlade at sige, hvordan min Opfattelse af Spørgsmaalet er. Jeg for min Del maa bestemt fast-